

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce: **A. K.**, státní příslušnost Tuniská republika, t. č. v Pobytovém středisku Havířov, Havířov - Dolní Suchá, Na Kopci 5, zastoupeného Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Ostrava, Purkyňova 787/6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.7.2017 č. j. OAM-49/LE-VL-18-HA11-2017, o **udělení mezinárodní ochrany**,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce namítal, že žalovaný zcela nesprávně a nedostatečně vyhodnotil existenci pronásledování a vážné újmy, která mu hrozí v Tunisku z důvodu jeho

konverze je křesťanské víře. Za nesprávný a nepřijatelný považuje žalobce závěr žalovaného odkazem na informaci „náboženská svoboda a situace konvertitů“, že nepřátelské reakce na konvertity v tuniské společnosti, nejsou podporovány státní mocí a jsou v rozporu v tuniským státním pořádkem. Dle žalobce, ačkoliv je náboženská situace v Tunisku oproti jiným islámským zemím relativně přijatelná, je nezbytné rozlišovat situaci „původních“ nemuslimských obyvatel a konvertitů z islámu. Konvertité, kteří změnili svoji islámskou víru a stali se křesťany čelí zásadnímu tlaku své rodiny a okolí a především zcela očividné nevůli státních orgánů situaci těchto konvertitů řešit a případně stíhat protiprávní jednání, kterého se dopouštějí vůči konvertitům soukromé osoby. V případě Tuniska lze hovořit o společenském nastavení, které vůbec netoleruje konvertity z islámu, jakož i o státním zřízení, které nepodniká žádné praktické kroky, aby jednotlivé akty násilí vůči konvertitům řešilo a stíhalo. Situace křesťanských konvertitů v Tunisku je natolik závažná, že lze hovořit o odůvodněné obavě z pronásledování pro náboženské přesvědčení, resp. jeho změnu u prakticky každého konvertity z islámu, žalobce nevyjímaje, byť se žalobce sám dosud nestal cílem závažného násilného jednání, k čemuž ovšem nedošlo především proto, že dosud svoji konverzi spíše tajil, a navíc v Tunisku takřka nepobýval. Konvertité jsou v Tunisku běžně diskriminováni v základních občanských právech, nejsou jim vydávány pasy, není jim umožněno účastnit voleb, či nechat se zapsat do armády. Žalovaný nedostatečně a nesprávně vyhodnotil otázku neudělení mezinárodní, resp. doplňkové ochrany, vyšel ze zcela nedostatečných podkladů nezachycujících skutečnou situaci konvertitů v Tunisku, a napadené rozhodnutí proto nemůže obstát.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Vyslovil názor, že vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, který svým rozsahem odpovídá předpokladům nezbytným pro vydání rozhodnutí. Žalovaný zdůraznil, že žalobce byl dne 8.3.2017 v rámci pobytové kontroly kontrolován na OOP Pardubice a bylo zjištěno, že v České republice se nachází bez platného povolení k pobytu. Dne 9.3.2017 podal na policii vysvětlení za účasti tlumočníka. Protokol o pohovoru podepsal a uvedl, že nikdy neměl žádnou potřebu žádat o mezinárodní ochranu, a ani teď ji nemá a nechce ji, i když je v České republice bez víza. Na otázku, zda zná nějaký důvod, např. politický, náboženský, diskriminační, který by mu bránil v návratu do vlasti, uvedl, že žádný takový není. V Tunisku má rodiče, je s nimi v kontaktu přes internet, často si volají. V České republice chce zůstat, aby dostudoval na univerzitě. Dne 9.3.2017 byl žalobce policií zajištěn a bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. K podání žádosti o mezinárodní ochranu přistoupil žalobce až 15.3.2017, po zajištění ve Vyšních Lhotách, a je zřejmé, že tak učinil pouze z důvodů legalizace pobytu v České republice. Prvotním cílem nebyly žádné obavy z pronásledování v domovském státě, a ani z vážné újmy, a ani neměl žádnou potřebu o mezinárodní ochranu žádat. Sám řekl, že mu v Tunisku nic nehrozí. Tuto obavu získal až „účelově“ po svém zajištění a ve snaze zůstat dále v České republice. Jeho tvrzení, že měl strach se o tom zmínit, neboť by mu K. ublížil, nelze přijmout, neboť pokud věděl o obavách z K. již dříve, měl možnost o mezinárodní ochranu požádat, což neučinil. Namísto toho nelegálně setrval na území České republiky. Skutečnost, že si správním řízením ve věci udělení mezinárodní ochrany hodlá na českém území legalizovat svůj další pobyt, nezakládá relevantní důvod

udělení azylu dle tohoto ustanovení. V daných souvislostech žalovaný odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Azs 37/2003, z něhož citoval.

Žalovaný dále odkazem na usnesení Nejvyššího správního soudu č.j. 6 Azs 139/2016-28, č.j. 9 Azs 1/2013-38, rozsudek č.j. 4 Azs 103/2007-63, uvedl, že primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel o udělení mezinárodní ochrany. Z obsahu jeho žádosti se pak v následujících fázích řízení o udělení mezinárodní ochrany vychází. Žalovaný poukázal na to, že žalobce, ač tvrdil, že přestoupil na křesťanskou víru, resp. mormonskou víru, tak se nikde ve své výpovědi nezmínil o tom, že by měl strach z návratu do vlasti, že bude diskriminován v běžném životě jako konvertita, že nebude mít cestovní doklad atd., jak tvrdí v žalobě. Uváděl toliko strach z člověka jménem K. a z teroristické a extremistické organizace, což žalovaný dostatečně posoudil a dospěl k závěru o neexistenci důvodů k udělení azylu dle § 12 či § 14a zákona o azylu, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí. Žalovaný dále poukázal na to, že žalobce přicestoval do České republiky v roce 2013, ve druhém ročníku studia na univerzitě v Pardubicích se rozhodl opustit islámské náboženství, v Pardubicích o víře diskutoval se studenty, muslimy z Tuniska, byl mezi nimi i K., který pochází z města, v němž žil i žalobce a ten byl donašečem a zveřejnil tyto informace o žalobci v Tunisku, načež se žalobce tohoto člověka bojí. Žalovaný zdůraznil, že i přes tuto skutečnost však žalobce dne 27.12.2016 odjel domů, otec mu poslal peníze, aby v Německu koupil auto a přivezl ho do Tuniska. Žalobce i přes veškeré „údajné obavy“ vlast navštívil, žádné konkrétní problémy tam neměl a dokonce v lednu 2017 si za účasti tamních státních orgánů vyřídil doklady, „procházel tam administrativními procesy“. Z výše uvedeného je dle žalovaného zřejmé, že předestřené skutečnosti v žalobě ohledně toho, že vládní moc netoleruje konvertity, a že konvertité jsou běžně postihováni státní mocí, je možno považovat za neopodstatněné. Žalovaný dále odkázal na konkrétní internetový portál a tam zveřejněné vyjádření arcibiskupa o tom, že veřejné působení církve je zakázáno, ale křesťanská víra se může v Tunisku vyznávat v kostelích a církevních budovách.

Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). Soud přitom postupoval podle § 51 odst. 1 s.ř.s. a rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci se na výzvu soudu dle citovaného zákonného ustanovení ve stanovené lhůtě nevyjádřili. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno žádostí ze dne 15.3.2017. V pohovoru k této žádosti a v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu sdělil, že se narodil v Tuniské republice v Kajruvánu, kde se rovněž nacházelo jeho poslední místo bydliště ve vlasti. Je státním příslušníkem Tuniska, národnosti berberské. Nemá žádné politické přesvědčení, nebyl a ani v současnosti není členem žádné politické organizace. Vyznával islámské náboženství. Před šesti měsíci (míněno ve vztahu k datu

17.3.2017) přijal křesťanství v mormonském pojetí. Do České republiky přicestoval 9.9.2013 letecky z Tuniska. 29.12.2015 vycestoval automobilem do Itálie a následně cestoval lodí do Tuniska, kde pobýval přibližně jeden měsíc. Poté se vrátil letecky zpět do České republiky. První dva roky pobytu v České republice studoval na univerzitě. V té době byl muslimem. Pro pobytové povolení bylo nutné doložit, že disponuje finančními prostředky na bankovním účtu nebo předložit nějakou záruku. Skrze strýce z Německa měl domluveno, že mu jeho známý poskytne záruku, kterou potřeboval pro prodloužení pobytu v České republice a pokračování ve studiu. Z důvodu změny náboženství mu však již nechtěla zmíněná osoba záruku poskytnout. Také strýc z Německa mu pomoc odmítl, protože již nevyznával islám. Nebyl mu prodloužen dlouhodobý pobyt, protože nemohl dále pokračovat ve studiu. O této skutečnosti hovořil i s otcem, jemuž se snažil situaci vysvětlit. I jeho otec se na něj zlobil, že se vzdal muslimské víry. Otec mu sdělil, že pokud se stane opět muslimem, může se vrátit do Tuniska. Žalobce dále uvedl, že v případě návratu do Tuniska bude v nebezpečí nejen on sám, ale i otec a celá rodina. Na vysvětlenou sdělil, že někteří lidé v Kajruvátu jsou totiž náboženští extremisté. Žalobce dále obsáhle popisoval okolnosti, za kterých došlo ke konverzi ke křesťanství. Správní orgán dále zjišťoval, z jakého důvodu žalobce dne 9.3.2017 v rámci protokolu o vyjádření účastníka řízení o správním vyhoštění uvedl, že se do Tuniska může vrátit a nic mu tam nehrozí. Žalobce sdělil, že mu bylo řečeno, že neexistuje žádná možnost legalizace jeho pobytu a z toho důvodu vypověděl, že se vrátí do vlasti. Současně byl tázan, z jakého důvodu v řízení o správním vyhoštění uvedl, že nikdy nežádal, a ani nechce žádat o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce na to odpověděl, že se rozhodl požádat o udělení mezinárodní ochrany až ve Vyšních Lhotách, nikdy v minulosti nezamýšlel žádat o udělení mezinárodní ochrany. Na otázku, proč 9.3.2017 v rámci protokolu o vyjádření účastníka řízení o správním vyhoštění uvedl, že neexistuje žádný důvod, který by mu bránil v návratu do Tuniska, odpověděl, že se musí vrátit k osobě K., který mu je schopný způsobit nebezpečí, stále jej hledá, má strach, že mu ublíží. I přátelé jej před ním varovali. Vše je kvůli tomu, že opustil islám. Žalobce dále uvedl, že v minulosti v Tunisku žádné potíže neměl, ale po návratu do vlasti se obává následků radikalizace společnosti. V Tunisku působí mezinárodní skupina lidí, kteří chtějí aplikovat islámské právo šaría na celém světě, kde existuje islám. Tato skupina začala mít jasné cíle až po revoluci, protože před revolucí vláda tento druh extremismu nepodporovala. Členové této skupiny působí i v Kajruvátu. Velké množství obyvatel Kajruvátu k názorům této skupiny inklinuje. V sunně je uvedeno, že pokud se někdo vzdá islámu, má mu být poskytnuta lhůta tří dnů. Za předpokladu, že se během této lhůty neobráť zpět k islámu, musí být zabit. Tato skutečnost představuje pro něho hlavní důvod, pro který se nemůže vrátit zpět do vlasti. Otec mu sdělil, že to představuje problém pro celou rodinu, protože pokud muslim změní víru, je mu např. vypálen dům. Uvedená skupina je nyní označena za teroristickou skupinu, funguje mimo zákon a její členové mohou dělat vše. Žalobce si celý protokol o pohovoru přečetl, prohlásil, že je vše v pořádku.

Správní spis obsahuje rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství Policie Pardubického kraje ze dne 9.3.2017 o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. za účelem správního vyhoštění, protokol o vyjádření

účastníka správního řízení ze dne 9.3.2017, který byl sepsán s žalobcem v řízení ve věci správního vyhoštění. Žalobci bylo kromě jiného sděleno, že dlouhodobý pobyt mu byl ukončen v České republice 4.1.2017 a tudíž již není oprávněn pobývat na území České republiky. Žalobce do protokolu na otázku správního orgánu, jaký dopad by mělo případné správní vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života, odpověděl, že by nemohl dostudovat školu, jinak žádný jiný dopad to pro něj mít nebude. Do Tuniska se může vrátit, nic mu tam nehrozí, ale zatím se tam vrátit nechce. Na další otázku odpověděl, že v České republice nikdy nežádal o mezinárodní ochranu, neměl potřebu žádat o nějakou ochranu, a ani teď nechce žádat o mezinárodní ochranu, i když ví, že je v České republice bez víza. Na otázku, zda zná nějaký důvod např. politický, náboženský, diskriminační, či jinak dle jeho názoru závažný, který by mu bránil v návratu do Tuniska, žalobce odpověděl, že žádný takový důvod není.

Ve správním spise jsou rovněž založeny informace ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Tunisku, konkrétně Informace MZV ČR č.j. 121288/2016-LPTP ze dne 8.12.2016, výroční zpráva Amnesty International 2017 – Tunisko ze dne 22.2.2017, zpráva Freedom House „Svoboda ve světě 2017 – Tunisko“ leden 2017, zpráva Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv v Tunisku za rok 2016 ze dne 3.3.2017, Informace organizace Counter Extremism Project (CEP), „Skupina Ansar al-Sharia v Tunisku (AST)“ ze dne 5.5.2017, informace Odboru azylové a migrační politiky „Tunisko – bezpečnostní a politická situace v zemi v prosinci 2016“ ze dne 16.12.2016, informace Odboru azylové a migrační politiky „Náboženská svoboda a situace konvertitů“ ze dne 12.5.2017, zpráva České tiskové kanceláře „V Tunisku byl výjimečný stav prodloužen o další měsíc“ ze dne 16.5.2017 a zpráva ČTK „Výjimečný stav v Tunisku byl prodloužen o další čtyři měsíce“ ze dne 14.6.2017, závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce ev. č. ZS34371 ze dne 21.3.2017. Dne 27.6.2017 byla žalobci dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí výše uvedenými, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání.

Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické, bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Tunisku soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální datu vydání napadeného rozhodnutí.

Krajský soud sdílí názor žalovaného, že za situace, kdy žalobce požádal o mezinárodní ochranu formou azylu až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování z území České republiky z důvodu správního vyhoštění, je nutno dospět k závěru, že hlavním důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu je snaha o legalizaci jeho dalšího pobytu na území České republiky. Jestliže žalobce dne 9.3.2017 v řízení o správním vyhoštění uvedl, že nikdy neměl žádnou potřebu žádat o mezinárodní ochranu, a ani teď ji nemá, a nechce ji, i když je v České republice bez víza a na otázku, zda zná nějaký důvod např. politický, náboženský, diskriminační, který mu bránil v návratu do vlasti, uvedl, že žádný takový není, a k podání žádosti

o mezinárodní ochranu přistoupil až 15.3.2017 poté, co byl zajištěn, nelze mít dle názoru soudu za to, že by důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu byly naléhavé azylově relevantní důvody, nýbrž snaha o legalizaci pobytu na území České republiky.

Podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Tvrdil-li žalobce, že odmítá návrat do vlasti kvůli přítomnosti náboženských extrémistů, především příznivců Islamistické teroristické skupiny Ansar al-Sharia z důvodu své konverze ke křesťanství, krajský soud na základě zjištění z podkladů pro rozhodnutí, jak jsou tato uvedena v napadeném rozhodnutí na straně 10-11, na která, vzhledem k tomu, že se jedná o zjištění správná a úplná, odkazuje, činí ve shodě s žalovaným závěr, že žalobce jako příslušník náboženské menšiny se bezesporu může setkat s projevy nesouhlasu s jeho vyznáním, a to ze strany příslušníků státní moci i spoluobčanů, což ovšem neznamená, že se jedná o pronásledování ve smyslu § 2 zákona o azylu. Žalovaný správně poznamenal, že pronásledováním není ani masový výskyt těchto jevů v určité zemi nebo její části za předpokladu, že tu nejde o součást státní politiky, že tedy nejde o jevy státní moci buď přímo vyvolané, tajně podporované, státními orgány vědomě trpěné či státní mocí záměrně nedostatečně potlačované. Jestliže však orgány státní moci takové jevy cíleně potírají a čelí jim, nelze mluvit o pronásledování ani tam, kde možnosti státních orgánů nejsou dostatečné a taková opatření nemají trvalý a stoprocentní efekt. Soud sdílí závěr žalovaného, který má oporu v provedených podkladech rozhodnutí, že pronásledování křesťanů z náboženských důvodů rozhodně není součástí státní politiky v Tunisku, nejedná se rovněž o tajně podporovaný jev, jelikož státní orgány cíleně potírají projevy náboženské nenávisti. Tuniská ústava v článku 6 proklamuje, že stát je ochráncem náboženství, ústava zaručuje svobodu svědomí a vyznání, svobodné uplatňování náboženských praktik a neutralitu mešit a objektů určených k vykonávání náboženských obřadů vůči jakémukoli využívání k účelům jedné určité skupiny, stát se zavazuje šířit hodnoty umírněnosti a tolerance a ochrany toho, co je posvátné, a zakazovat jakékoli porušování těchto hodnot a zavazuje se také bojovat proti podněcování k násilí a nenávisti. Zakotvuje také právo každého na svobodu své osobní filozofie a náboženství. Žalovaný také přílehavě odkázal na zprávu organizace Freedom House, která přidělila Tunisku status „svobodné“ a zemi hodnotí ve své sedmistupňové škále stupněm 1 v oblasti politických práv a stupněm 3 v oblasti občanských svobod. Z informace OAMP „Náboženská svoboda a konvertité“ plyne, že pokusy islamistů kriminalizovat odpadlictví od islámu se nezdařily a konverze z islámu na jiné náboženství není podle ústavy nelegální. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že žalobce jakožto příslušník náboženské menšiny se může setkat s projevy nesouhlasu s jeho vyznáním, a to ze strany příslušníků státní moci i spoluobčanů, což se v Tunisku děje, jak plyne z výroční zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o svobodě vyznání za rok 2015 či z informace

OAMP „Náboženská svoboda a konvertité“, nicméně i v zemích nejvyššího standardu ochrany lidských práv dochází k různým formám nepřátelského jednání. Za situace, kdy bylo v průběhu správního řízení zjištěno, že pronásledování křesťanů z náboženských důvodů rozhodně není součástí státní politiky v Tunisku, a nejedná se rovněž o tajně podporovaný jev, jelikož státní orgány cíleně potírají projevy náboženské nenávisti, jak plyne rovněž z podkladů pro rozhodnutí, má soud za to, že situace žalobce neukazuje na odůvodněný strach z pronásledování z důvodů ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. V těchto souvislostech žalovaný také zcela přílehavě odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Azs 15/2004, podle něhož nelze pod pronásledování z důvodu náboženství ve smyslu zákona o azylu podřadit potíže žalobce s rodinou, ačkoli jsou náboženského charakteru. Soud rovněž souhlasí s názorem žalovaného, že z informací ke skupině AST, jejíchž příznivců se žalobce obává, jednoznačně dokazují, že tuniské státní orgány vnímají tuto skupinu jako vážnou bezpečnostní hrozbu především z důvodu násilného prosazování salafistického pojetí islámu a náboženského práva šaría, dále z důvodu pohrdání státní mocí, nucením mladých tunisanů k účasti na bojích v Iráku a Sýrii v rámci džihádu a snahou o založení Islamistického státu na území Tuniska.

Soud rovněž zastává názor, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14 zákona o azylu, neboť zde nejsou důvody, pro které by mu v případě návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky a nevztahují se na něj ani důvody podle § 14b zákona o azylu. Soud se zcela ztotožňuje s právními názory žalovaného, a proto odkazuje na podrobné odůvodnění rozhodnutí žalovaného, ohledně závěrů, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu, jak jsou tyto rozvedeny na str. 17 napadeného rozhodnutí.

Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **I z e** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí,

má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 27.10.2017

**JUDr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně**